

műút

SZÖVEGGYÁR 2017

műút

2017061

3	Szöveggyár 2017
6 kézirattfal	Balogh Anett: A csúcson
8 kézirattfal	Horváth Eszter: Anyaság; Nyelvtan
10 kézirattfal	Imre Ábris: A kínaiba mentem
12 kézirattfal	Kiss Lóránt: A kastély; Zarándoklat a cédrusokhoz
14 kézirattfal	Körösztös Gergő: a merev komponista; nehézfehér
16 kézirattfal	Leber Veronika: concretus; gyengület
18 kézirattfal	Maier Péter: Front; A telepen rügyezni
20 kézirattfal	Miklya Csanád: cigánytánc; parov stelar
22 kézirattfal	Pencs Attila: Hidegzuhany; Tetőfok
24 kézirattfal	Rékai Anett: Csont és csőr; A fürdőzők
26 kézirattfal	Szilágyi Sára: Tagadás helyett; Szünet kávézó
28 kézirattfal	Weeber Luca Borbála: Viasz; Csomók
30 levél	Balogh Anett, Horváth Eszter, Körösztös Gergő, Leber Veronika, Maier Péter, Miklya Csanád, Pencs Attila, Rékai Anett, Szilágyi Sára, Weeber Luca Borbála
40 sakkvakság	Balogh Anett, Horváth Eszter, Körösztös Gergő, Leber Veronika, Maier Péter, Miklya Csanád, Pencs Attila, Rékai Anett, Szilágyi Sára, Weeber Luca Borbála
50 kismonológia	Balogh Anett, Imre Ábris, Körösztös Gergő, Leber Veronika, Maier Péter, Miklya Csanád, Pencs Attila, Rékai Anett, Szilágyi Sára, Weeber Luca Borbála
62 napló	Weeber Luca Borbála: Titkos napló a 2017-es Szöveggyárból
64	Résztevők

„Úton lenni boldogság...” (J. K.)

A Műút Szöveggyár 2017-es tábora (Miskolc, Vasgyár, 2017. július 3–6.) résztvevőinek írásai

Szövegek:

Balogh Anett | Horváth Eszter | Imre Ábris | Kiss Lóránt | Köröstyös Gergő | Leber Veronika | Maier Péter | Miklya Csanád | Pencs Attila | Rékai Anett | Szilágyi Sára | Weeber Luca Borbála

Fényképek:

Szöveggyár archívum

Műút · irodalmi, művészeti és kritikai folyóirat · ISSN 1789-1965 · Megjelenik a **Szépírók Alapítvány** kiadásában Miskolcon · Főszerkesztő és felelős kiadó: **Zemplényi Attila** (zemlenyi@muut.hu) · Szépirodalom, képregény: **kabai lóránt** (kkl@muut.hu) · Kritika, esszé: **Jenei László** (jenei@muut.hu) · Képszerkesztés, design: **Telling András** (telli@chello.hu) · Képanyag: **Kishonthy Zsolt** (kishonthy@muut.hu) · Olvasószerkesztés, korrektúra: **Vásári Melinda** (vasari.melinda@gmail.com) · **Szerkesztőség**: 3530 Miskolc, Széchenyi I. u. 14. · +36 46 326 906 · muut@muut.hu · www.muut.hu · www.facebook.com/muutfolyoirat · twitter.com/muut_folyoirat · Szerkesztőségi titkár: **Simon Gabriella** (szepmestersegek.alapitvany@gmail.com) · Layout és logo: **Szurcsik János** (mail@janos.at; www.janos.at) · **Előfizethető**: **Szépírók Alapítvány** (3530 Miskolc, Széchenyi István u.14. · Tel.: +36 46 326 906) és az **OTP Bank Nyrt. Miskolci Igazgatósága** 11734004-20412245 számlaszámán, pontos elérhetőség megjelölésével, közvetlenül vagy postai átutalással · Előfizetési díj egy évre: 4740 Ft. Nyomda és kötetészet: **Tipo-Top Nyomda**, Miskolc · Felelős vezető: **Solymosi Róbert** · Műút portál: **www.muut.hu** · ISSN 1789-2635 · Szerkesztik: **Antal Balázs** (antal.balazs@muut.hu) · **kabai lóránt**

MissionArt
Galéria

Szöveggyár 2017

Július 3–6. között hetedik alkalommal rendeztük meg a *Szöveggyár-tábort* a miskolci Vasgyár területén, a Factory SportArénában a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

A tábor vezetői kabai lóránt és Zemplényi Attila; a Szöveggyár-veterán mentorok Borda Réka, Szenderák Bence és Vida Kamilla voltak.

Július 3. (hétfő)

12:00: Tábornyitás; a kéziratfal elkészítése

14:00: Terepbejárás, műhelymunka, kreatív szövegírási feladatok

16:00: Korpa Tamás költő, a Fiatal Írók Szövetsége társelnöke előadása

18:00: Gaborják Ádám kritikus, a József Attila Kör elnöke műhelyszeminárium

Július 4. (kedd)

10:00: Filmvetítés: Barbet Schroeder – Charles Bukowski: *Törzsvendég*

Műhelymunka, kreatív szövegírási feladatok

14:00: Jenei László előadása

16:00: kabai lóránt műhelyfoglalkozása

Július 5. (szerda)

10:00: Filmvetítés: Paczolay Béla – Péterfy Gergely: *Bányató*

Műhelymunka, kreatív szövegírási feladatok

14:00: Nyilas Atilla előadása és műhelyfoglalkozása

16:00: Sopotnik Zoltán műhelyfoglalkozása

Július 6. (csütörtök)

10:00: Filmvetítés: Wayne Wang – Paul Auster: *Füst*

Műhelymunka, kreatív szövegírási feladatok

14:00: Táborzáró felolvasás a Szöveggyár-veteránok jelenlétében

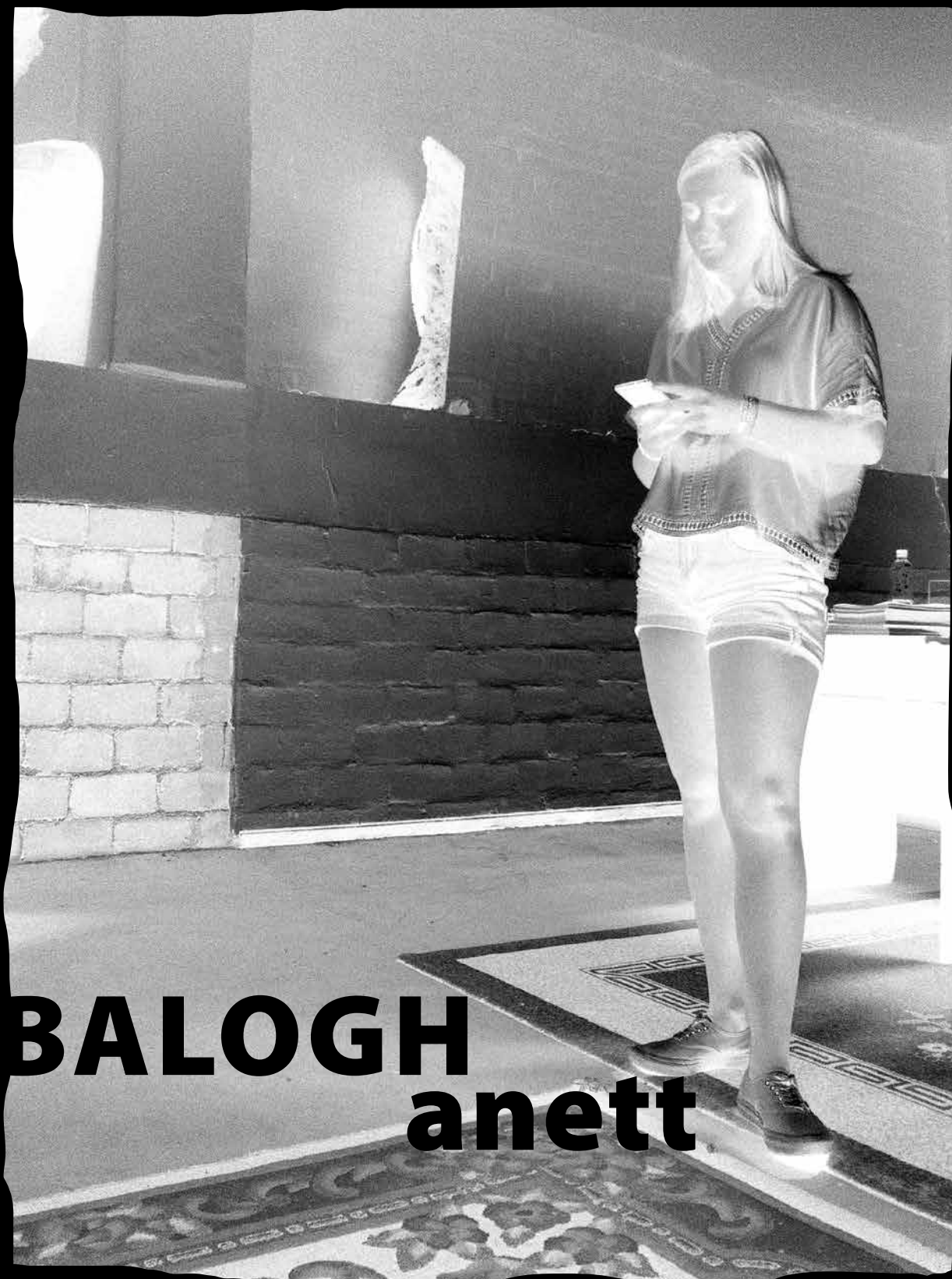
17:00: Veteránparti

KÉZIRATfal

Még 2012-es táborunkban alakítottuk ki azt a gyakorlatot, hogy a résztvevők jelentkezéskor beküldött szövegeit A/3 méretben kinyomtatva a projektszoba falaira ragasztjuk, s innentől mindenki szabadon véleményezheti, jegyzetelheti, kommentálhatja azokat. Ennek előnye egyfelől a viszonylagos időbeli szabadság: nem azonnal kell reflektálni az olvasottakra-hallottakra, a tábor teljes időtartama rendelkezésre áll, így akár többször vissza lehet térni egy-egy íráshoz, lehet egymás kommentárjaira reagálni; másfelől a szóban nehezkesebben megnyilvánulók is teret kaphatnak így. Mindemellett természetesen további személyes megbeszélések, konzultációk, élő műhelymunka is folyt a táborvezetőkkel és a mentorokkal.

Az alábbiakban a kéziratfal „eredményei”, a táborban kapott vélemények, tanácsok, javaslatok nyomán újraírt versek olvashatók.

BALOGH
anett

A csúcson

Harmadnapra megmáztuk a szükségletpiramist.
Legomboltad kabátodat,
de nem bomlott ki szitakötőszárnyad.
Hajlott hátadról
lefaragta a húst az éhség.
Az utolsó kőkocka nem jelentett határt.
A levegő ritka volt, mégis jól vezette
lentről a csorda hangját.
Lent a feláramló melegtől
remegett a körvonalad,
később nyertél alakot.
A csúcson már biztos volt,
hogy nem fogsz összeolvadni az éggel.

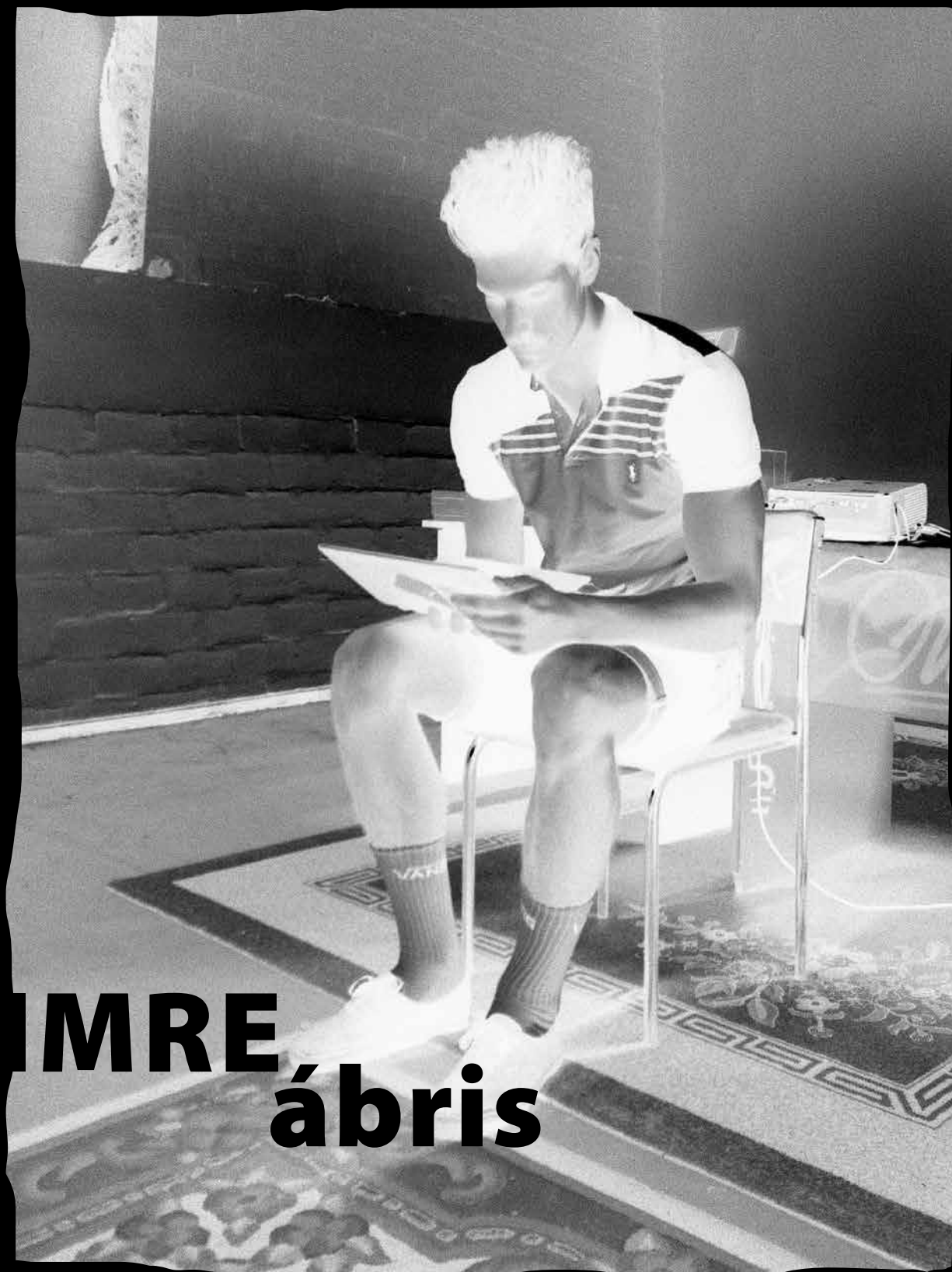
HORVÁTH eszter

Anyaság

Ötvenévesen újraépíti az életét.
Születésemtől együtt próbáltuk végigkocogni
az anyaság futópályáját.
Hiába körözünk, apám a telefont
nem veszi fel és hétvégén is
egy leomló tömbházba járunk haza.
Együtt vállaljuk a felelősséget
a leányanyaságért,
a fogunkat néha marja, de
így szokás nálunk, sosem
voltak férfiak az életünkben.
Egyre képlékenyebb az ötven éve,
és én szeretnék ott állni mellette,
hogymindezeken keresztüzét
ketten viseljük el.
Anyavagyokgyermeknélkül.

Nyelvtan

A nyelvtani szerkezetek sémáiban
mindig biztonságot találtam.
A boltban jó napot kívánok
és ereszkedő hangsúlyt használva
a kérdéseim is csak nehezen érzékelhetők.
Talán ezért voltál velem kapcsolatban
mindig kijelentés.
A boltban mindenkit tegeztem.
Szerettem a pizsamámba ragadt
illatod.
Ez volt az egyetlen gesztus, amit
kérdésnek tudhattam be.
Mikor kimostam,
és a mondataid utáni lebegő hangsúly
egyre stagnálóbb lett,
elvesztettem a szintagmákba vetett hitem.
Vásárlás közben majd újraépítem.
A kérdésekre irányítom figyelmem,
helyetted.

MRE
ábris

A kínaiba mentem enni. Félig tele tányérral bámultam a sótartót, mellette bors, szójaszósz. Jobbra túlsúlyos, mackónadrágot viselő gyerek tolószékben. Ananászos csirkét evett a szüleivel. Marokra fogva a kanalat tömte a szájába az előre katonákra vágott húst és az apró szemű köretet. Kazalszőke haja alól csorgott az izzadság, szeplős arca kipirult az erőlködéstől. Először csak a tekintete tűnt fel. Mintha az apját, de mégsem, a lábakat nézte az emeleti asztalok alatt. Lassan emelte közben a kanalat, ügyetlen mozdulat, szószos húsdarab cuppant az asztalra. A szülők gyors, módszeres mozdulatokkal törölték fel, segédboncnokok a vért.

Miután az utolsó falatot is lenyelte, eljátszott az evőeszközzel. Tapogatta a tompa éleket, majd egy ügyetlen mozdulattal kiejtette a kezéből. Éppen kettőnk közé esett. Automatikusan lehajoltam, félúton találkozott a tekintetünk. Illetve ő inkább csak érzékelt engem, bal kezével kétségbeesetten matatott a gyorsétterem csempéjén. A következő pillanatban megbillent a tolószék kereke és a fiú a padlóra zuhant. Magával sodorta a terítéket, üvegszilánkok közt terjedt a szójaszósz. Felemeltem, mondtam valamit, hogy semmi baj, vagy ilyesmi, neki vagy magamnak, nem tudom. Álltam, mintha tennem kéne még valamit, csak nem jöttem rá, mit, mintha segíthetnék bármin is. Visszaültem. Az anya még mindig az üveget szedegette a földről, az apa szalvétákkal itatta a vörösbarna foltot, megköszönték, bólintottam, nem történt semmi.

Nem mertem feléjük nézni, nehogy bámészkodásnak vagy sajnálatnak vegyék. Bár lehet, mindez meg sem történt, csak ültem, és a szemközti tükörből néztem, ahogy felém fordul, rám mutat, és megkérdezi, kié. Mire azt mondom, nem tudom, biccent, megvonja a vállát és azt feleli, semmi baj.

KISS
lóránt

A kastély

Az erdőbe akartam eljutni. Azt mondták, elmenni oda nem lehet, csak megengedni, hogy közeledjen, kérgében fut a jelen, ágáról hullik a múlt, üres madárfészkei: a jövő. A gye- és cserjeszint állatai így kívül rekednek az időn. A testnek alárendelve lehetetlen kinyúlni a tájba. Hogy legyőzzön a tér, bárányt adtak és disznót, minden élőlényből egy párt. A folyamat nehéz, mert minden ételt kétszer kell legyőzni: el kell nyomni a feltámadást. Időnként azonban ki-kicsúszik a nyelés légzsilipje alól egy-egy rőffenés. A génállományon keresztül kapaszkodik belém a növényvilág, a testem felismeri a tavaszt, kemény rügyek dugják ki hegyüket, máskor meg befelé húzódik a víz, sorsára hagyva az elfásodó rétegeket, hogy kialakulhassanak az évgyűrűk: a szenvedés önmagába visszamenekülő hullámai. Mint egy forradalom után, mikor a kastélyt kirabolták, és már csak istállónak jó — üres fogalom, melyben csak a sejtés túrja a márványt füvek után kutatva, hogy egy tájba állva muszáj kapcsolódni, és minden táj magához igazít. Ahogy elszaporodnak a disznók, és feltörnek a padló lapjai között a gyökerek, a nyugati szárny süllyedni kezd, a Nap egyre keserűbbre érik, elnehezül, tengerbe merül, és kicsordul tőle az éjszaka. Átcsap a tető felett, a keleti rezidencia ablakainak pedig meg kell tanulnia az elmúlást.

Zarándoklat a cédrusokhoz

A gyomor megtelik velük:
ha már kifáradtak, az agy villámcsapásokkal kíséri le a gondolatokat a hasba, és vérrel melegíti fel nekik a nyálkás szervet. Minden ebéd után megfulladnak a vérben és az ételben, eggyé válnak az állati tetemekkel. Csak azok a gondolatok engedik magukat megismerni, amik öngyilkosok akarnak lenni. Mint egy hajó, ami fedélzetén óriási képet szállít egy hatalmas cédrusról, az egyszerre-Philemon-és-Baucchis istenről, és néha, mikor épp nincs szél, elképzei, hogy épp oda zarándokol.

De ha a belek felé megindul, az elhalt cédrus fog zarándokolni: Bennem.

KÖRÖSZTÖS gergő

a merev komponista

Nem beszél, odébb sem áll;
magának bólint, dúdol. Helyesli
ezt a szórt fényt, a beállítás időtlen dicsőségét,
hogyan megnevezni sem kell, elmúlni nem fog.

Másodpercenként huszonnégyszer gondol
egy adottabb helyre,
a boldog kémia belülről narrál.
Eleméz, reagál, tolja tovább:
éli a rögzített, a rögzítetlen képeket.

Vizuális szabadság, így becézi.
Formára, fényre mért vágy,
a *pont*, hogy innen el,
a *pont*, ami megtart,
ahonnan minden kép készül,
ahová senki sem léphet be.

Ez már a kompozíció rovására...

Ha ez csak póz lenne,
legalább elmehetne.

nehézfehér

a hó napok óta egyre keserűbb.
könnyezel, miközben kellemetlen vízzé és
gyárpiszokká olvad nyelveden.

szemed sarka ott kezd olvadni,
ahol a nap sem megy le.
már nem is fázol: vésni kezdek totemállatom,
vonít és csipog, ahogy késemről arcodra mászik.
innentől te cipeled,
engem azóta kínozt, mióta megsejtettük,
létezik a hely, ahová tartunk.

először nehéz lesz számolgatni a kopejkákat,
meg a fényeket elviselni arkhangelszk fölött,
de hamar veszíteni kezd majd
súlyából és tündökléséből,
ezt mantrázod,
ettől rettegek.

nem tudom, mennyi vágyat,
mennyi zsírt tudunk átmenteni a tundrán,
de nem játszunk többé, hogy tágas a világ.
még nem éreztünk meg,
de már tovább menni sem tudunk.

LEBER veronika

concretus

gyerekkoromban a malterban hagytam kéznyomom
még mindig látszik a falon bár kezem már nem akkora
vizek testvéreként keresi bennem hajlatát az anyag
formára vágott keveréke vagyok
a kapcsolatokból leülepedett sódernak
és egyedülletben halmozódott cementnek
a magány nem szervetlen adalékanyag
akiket elhagyok szilárdítanak
nem-érintések folyamata és olló
alakít helyet a fémszerkezetben
hozzám tartozó idegeneknek

ahol mások lépteit beton zárja alá
próbálom belemérni lábfejem
hátha megváltozhatnak a szilárd ígéretetek

gyengület

ha a szomszéd szobában alszol is
ásításaid próbálom kihallani
a szél karcolásából folyosónkon
átjárókat emeltünk kétes emeletek árnyékában
korlátokkal védve egymást a megszólalástól
érezem nélküled is óvnál
engednél messze keresni a hangokat
melyeket elástam
s megtalálva bordák árnya rejti
a száraz foltokat a számban kitapogattam,
mit akartam mondani félálomban
csak tátogom
visszhangzik várakozásod

Front

A fővárosba költözésünkkel vált
kedvenc évszakunkká az ősz.
Mintha az ellentétes féltekén élnénk;
másra így hat a rügyezés.

Vasárnap van. Felhalmozódott
rendetlenség egy 30 m²-es lakásban.
Muszáj volt kinyitnom az ablakot,
miután a haverom pár napos sült hala
már kibírhatatlanul marta az orromat.

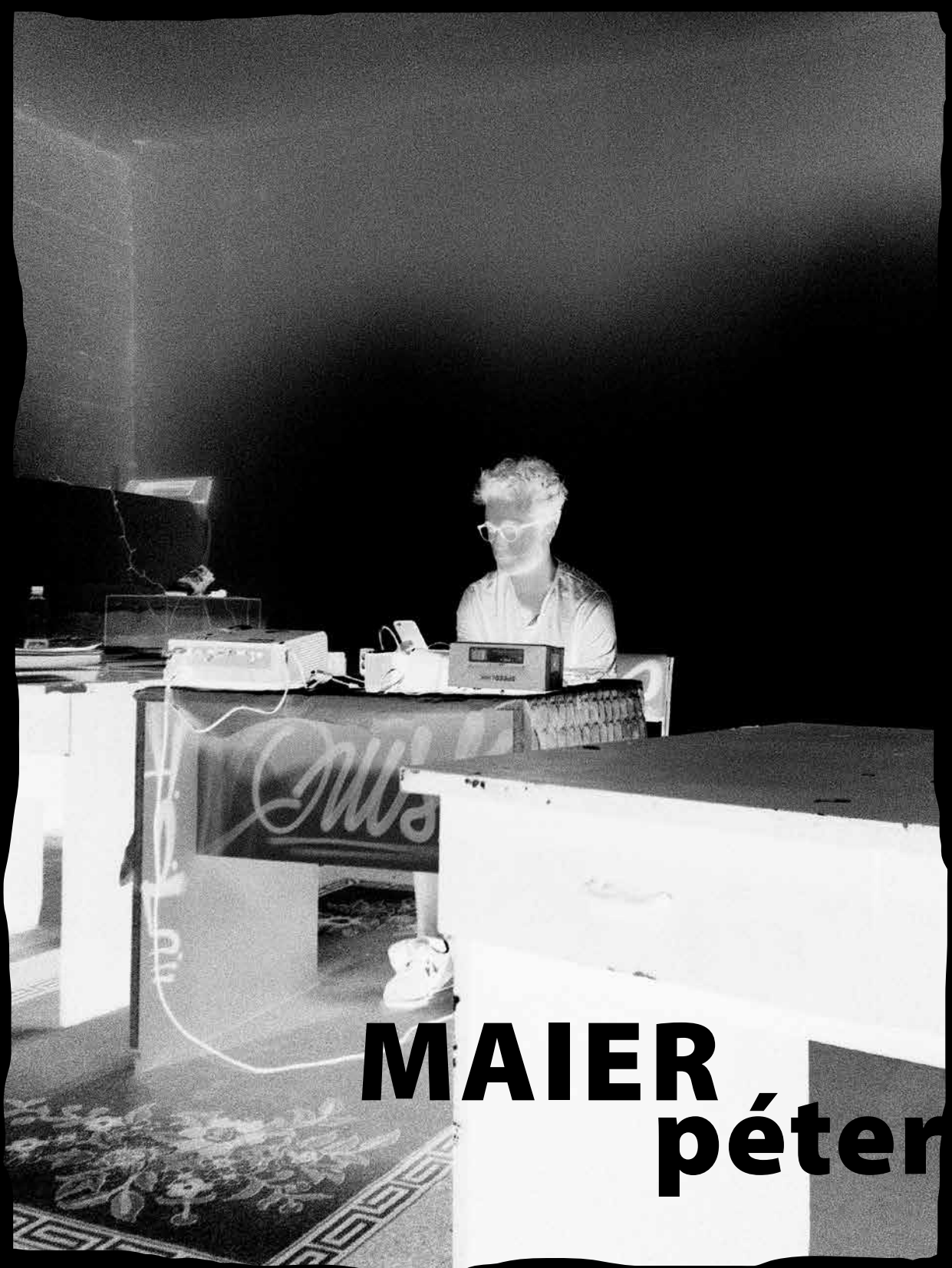
Ellensúlyozhatja a szagot a látvány?
Színes fák és gyárkémények:
Újpalota képes lehet erre.
Te a hétvégére hazamentél,
ahogy a lakótársaim is.
Lemaradtatok a havi kötelező öngyilkosságról.
Most a szomszéd panel nyolcadikjáról
ugrott ki valaki.
Ma örömmel mosogatok.

A telepen rügyezni

A tömbházak erdejében
lehúzza a tavasz a cipzárokat,
és ez feledteti a hányásszagot a liftben.
A lakás és az edzőterem között félúton
egy kislány cseresznyefát
rajzol az egyik panel falára.
Én nem festek semmit,
de megbocsátod, ismersz.
Tudod, olyanok vagyunk,
mintha az ellenkező féltekén élnénk.
Szóval a hitelességem érdekében
zárójelben jegyzem csak meg:
(annyira undorítóan
gyönyörű ez az idő, hogy szinte
kedvem lenne újra behódolni neked.)

Egyértelmű, hogy hazugság
kedvenc évszakot választani, igazából
csak a változást szeretjük.
És abban megmaradni a régivel.

A teremben gimnazista lányok
sétálnak el mellettem. Lábaik
körberajzolható, elképesztően barna,
gyantázott csövek.
Próbálom elvonni figyelmem
az ordítva guggoló férfiakról.
Újabb súlyokat pakolok a hiányodra.
Túlértékeltem magam
és az egész a mellkasomra zuhan.
Közben a tiéd anyajegyeit,
ahogy egy nyálas filmben a virágszirmok,
más hajszálai simítják végig.

MAIER
péter

MIKLYA csanád

cigánytánc

Húszéves korodra ezt is elveszítheted. Ilyenkor hozzuk meg az első felnőtt döntéseinket. Felkísértelek a viaduktig, mert megígérted, hogy utána hazajössz velem. Út közben arról beszéltél, hogy megint előjött a kutyád epilepsziája, átlagosan húsz percig tart minden egyes roham. Ilyenkor jobban meg szoktál ijedni, mint ő. Húszéves korodra megtanultad kihányni az eddigi kedvenc ételeidet. A rólad írt verseimből már csak kihúzni tudok. A Jeruzsálem-hegy alján, a viadukt lábánál van egy kocsmá. Hazaúton mindig bemész, amint belépsz, a zenegépet keresed, ötven forint egy szám, ennyiért megérdemlek négy percnyi táncot. Elfelejtetted a nagyanyádtól tanult lépéseket, vagy csak előttem vagy szégyenlős, Szécsi Pálra nem lehet keringőzni.

Nem bírnék ki még egy temetést
— miközben ezt mondod, szádba ragad a filter, szarul nyálaztad be. Már gyorsabban iszom a sört, mint ahogy te végigszívod a cigid. A Jeruzsálem-hegy alján, a viadukt lábánál bezárt egy kocsmá. Húszéves korodra ezt is elveszítetted.

parov stelar

fel kéne tetováltatnom
ezt is, hátha így
megtartom a rendszert,
minden pénteken
hajnal
kettőtől négyig
felülök isten székébe,
hogyan többet beszéljünk,

*

a templomok ablaka
eredetileg azért vékony,
hogyan minél több fényt engedjen be.
éjszaka minden behallatszik odakintről,
részeg turisták vitája,
németek, talán angolok,
a távolban parov stelar szól,
elektroswing

downtempo,

*

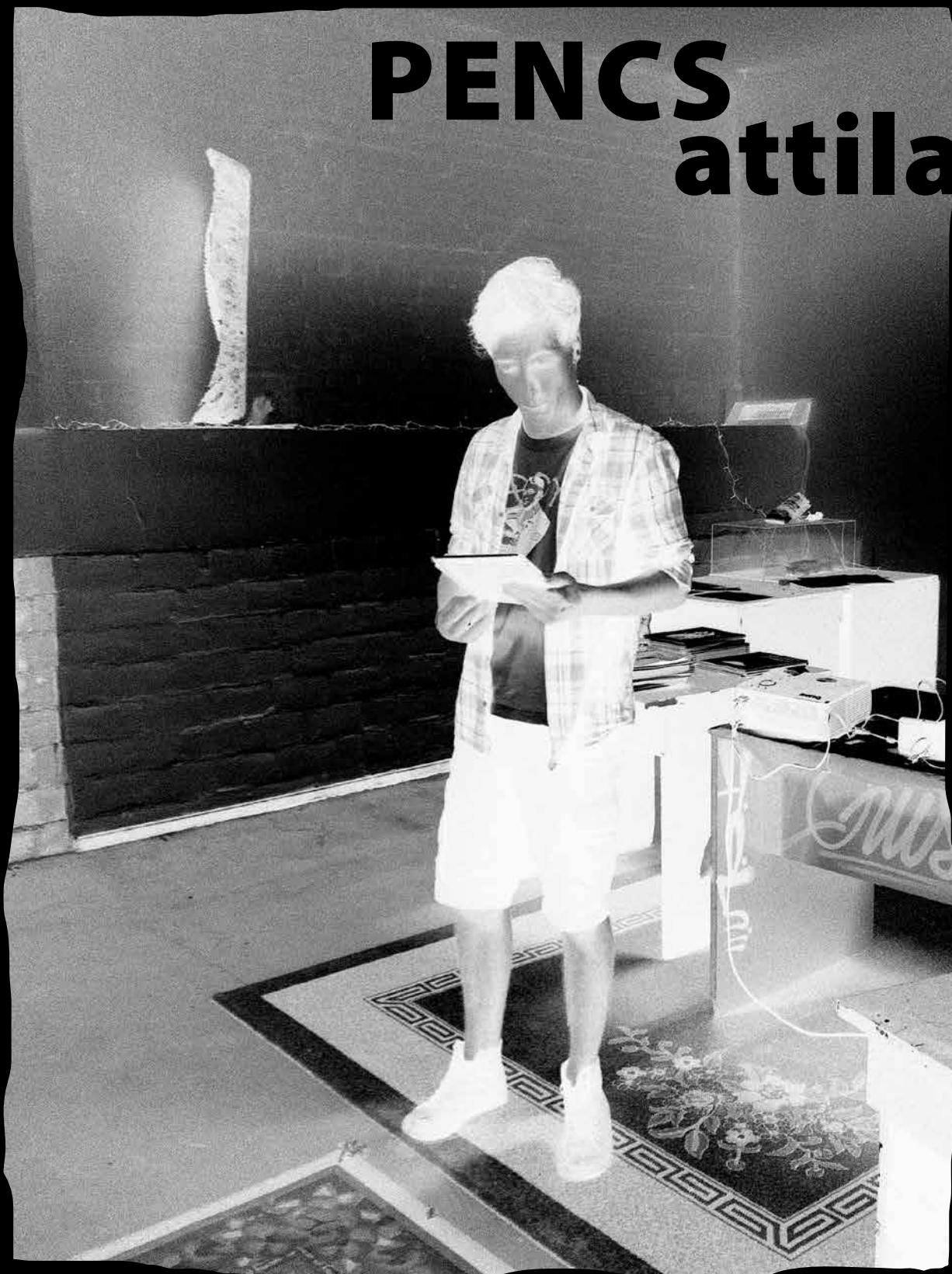
uram,
a hozzád felvezető lépcső meredek,
uram, nézd, én
így, széttörve
szeretlek
az ínyemre kenni, ilyenkor
megérinthetjük egymás kezét a
a szószék

lakkozott tükröződésén
keresztül,

*

uram,
bármeg,
már azt sem tudom,
hogyan neked írok-e,
többet kéne beszéljünk,
fél kéne tetováltatnom
ezt is, hogy végre
megtartsuk a rendszert,
péntekenként hajnal
kettőtől négyig
a te székedben ülni,
amíg az ablakodon keresztül
beszűrődik fény helyett
a kattogós elektroswing,
downtempo.

PENCS attila

Hidegzuhany

27 szög a fürdőszoba küszöbében
onnan két és fél másodperc a vécé

hajszálad az ülőkén
DNS-t lopok
hogya sokszorosítsalak
csak tudnám minek

a vécéről a kukába hamuzok
a kádból a csapba vizelek

lehet hogy már csak a fogmosást szeretem
üveges mentol marja szét a szánkat
ez a baj velünk

egymásra kacsintunk
de kiég a retinánk
a csempéről visszaverődő neonfénytől

a mosógép alatt bujdosó bogár
éjjel a szádba mászik
amiért felporszívóztad a rokonait

még el se csúsztam
le se mostam
a samponod a bizonyíték
hogya van amitől kihullik az ember haja

küszöbödön 27 szög
barázdák a talpon
csak tudnám minek
növünk fel —
a törülköző a derekamon
az egyetlen fedezék
minden mást szétzilál
a túlhevült hajszárító
a hideg cseppek a bőrön

Tetőfok

meg kéne javítani
a tetőt meg anyádat
mondta apám

soha nem laktunk
a nagyranőtt háztömbök
tetején

be sem esett az eső
pedig vártuk hogy
legyen mit szidni

anya főztje
máshol gőzölög
mitől lagnék jól

apa egy másik tetőt
javít hiszen a miénk
tökéletes

Csont és csőr

Fogai nem voltak hozzá ugyan,
de így is kislányos mosoly terült szét
az öregasszony barázdált arcán,
a könnye is kicsordult,
amikor az új hallókészüléket
feltette neki a fia.

Cinegék hangját hozta felé a szél
a ligetből. Épp úgy nyikorogtak,
mint olajozatlan vasalat a kertkapun,
amit vidáman löktek be a testvéreivel,
mielőtt az anyjuk karjába szaladtak.

Nem tudta, hogy ez nem madárcsicsergés,
hanem siratódal, gyászének.
A tojó rövidke vadászatából
visszatérve üresen találta fészkrét.

A hajléktalan férfi nem hallotta már,
csak a kis fehér tojásokra figyelt
a rozsdás konzervdobozban.
Kivette az egyiket a forró vízből,
egy kőhöz kocogtatta,
mintha bebocsátást kérne.
Elkezdte lefejtegetni a héjat,
egy nagy szem tűnt elő.

Undorodva dobta el
a csupa csont és csőr kis testet.
Később mindent beismert az előzetesben,
a lopástól a garázdaságon át
a közterületen való életvitelszerű tartózkodásig,
még a betörést is,
de a sorozatos csecsemőgyilkosságról
szót sem ejtett.

A fürdőzők

Most is csak a víz simogat.
Túl rég óta nem ért már hozzám senki,
és ez már így marad.
Fél éve kényszerítetted rám
ezt a kínos szabadságot.
Hiányod kiszorít valamennyi
vizet a kádból — a sötétség ott kezdődik,
ahol már behunytt szemmel sem látlak.
Kezemet a testembe rejtem,
hogy ne nézzen ki úgy,
fognia kéne valakinek.
Nem neked. Felhívnálak, de
nem mondanék semmit.
Csak beleönteném a bort a telefonba,
mert abban az igazság,
végre megtudhatnám, miért.

(Sz. Cs.-ról)

Tagadás helyett

I.

te mindig hajókról beszéltél
és vízi szörnyekről,
a szirénekről, akik miatt ide jutottál. ide le — hozzánk,
de őket csak te láthattad,
ha mi említettük, máris hamissá vált,
persze csak annyira, mint amilyenek mi voltunk számodra.

II.

nekünk nem léteztek sem a tengerek, sem a hajóid, sem te,
te csak önmagad elképzelt ideáljainak létezhetnél,
a mindennapi terveidnek, amikben sosem leltél örömet.
azt mondtad, itt úgysem sikerülhet,
mert száraz a part, süllyed a víz,
ellepik a várost a phaiákok.
olyan helyre vágytál, ahol már nincsenek gyerekeid.
a negyedik üveg koppanása után váltál őszintévé,
akkor vallottad be, hogy
te sem vagy jobb, mint a szörnyeid — ezt mi már régen észrevettük.

III.

a szirének énekeltek,
te egyre többet beszéltél a hajóidról
meg a városról, amiben már nem tudsz többé élni,
így írtad körül, hogy hamarosan elhagysz minket.

IV.

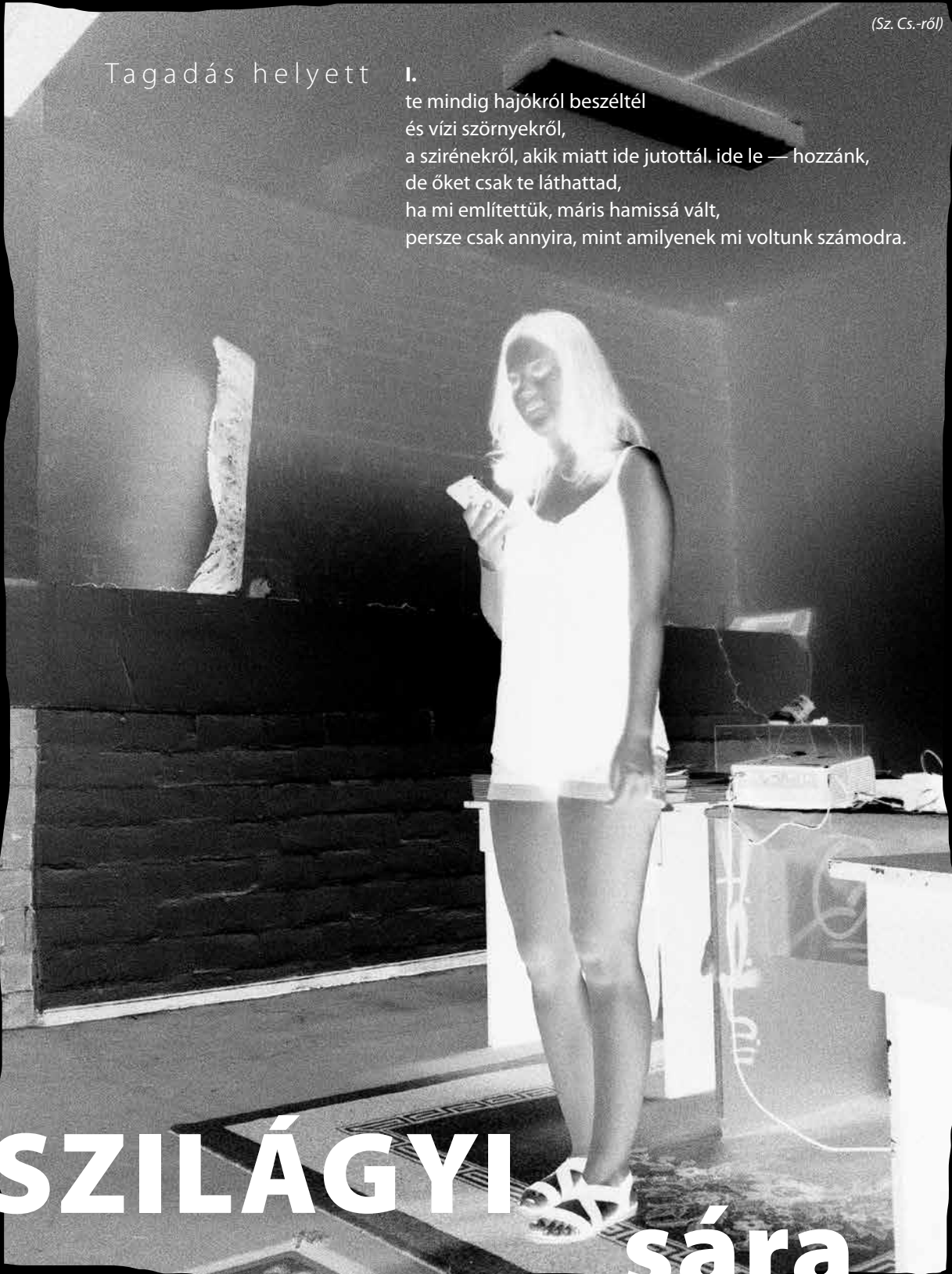
az utolsó találkozásunkkor köröket rajzoltál,
a nagyobb voltál te, a kisebb pedig mi, érintkezési pontok nélkül.
aztán elraktad a lapot, pedig én arra vártam, hogy ebből is szép holdjáték legyen.

Szünet kávézó

Színész valahol, de te sosem láttad szerepelni,
csak most, ahogy finoman belekortyol a teába,
mint holmi angol úrinő: eltartva a kisujját.
Mosolyog, oldalra néz,
nem tud dönteni a kitarulkozás és a merevség között.
Ahogy a kettőt váltogatja,
egyre groteszkebbé válik.

Amíg beszélsz hozzá, kapaszkodik beléd,
csak a szádat figyeli, ahogy tátogsz.
Ez nála már köteléknek számít.
Szeretné, hogy észrevedd,
ami benne annyira meghatározó,
de mégsem enged közelebb téged másoknál.
Az intimitás üressége marad ma is.

Rálehel a kihűlt teára, eltartja a kisujját,
mosolyog, oldalra néz.
Színész valahol, bár sosem láttad szerepelni,
csak most, pedig akkor a legkevésbé hiteles, mikor önmagát alakítja.

SZILÁGYI
sára

WEEBER luca borbála

Viasz

I.

A Nap jönne föl, de visszanyelem.
Az árnyékok maradjanak a helyükön,
és mindig legyen, ami melegen tart.
Így nehéz bármit is rejtegetni:
átvilágít az olvadó, viaszos bőrön,
az erek csatornáiban hullámot kelt
a belém zuhanó Ikarosz.
Látod, végül mégis labirintusban hal meg.

II.

Ezeket a falakat mindig magammal viszem.
A kövek itt önmagukért állnak,
az utak nem vezetnek sehova.
Úgy rakódtak le, mint ereken a koleszterin.
Elmeszesedik bennem a félelem.
Már csak megszokásból álmodok tollakkal,
görög mesékből tanulom az elvagyódást.
Szárnyaim túl lágyak, lassan átveszem
a jól ismert folyosók formáit.

Csomók

Mint anya a magzatot, hordozom
magamban egy kényszerbeteg
emlékeit; a lépcsőházat, az ajtót, amit
hatévesen az ujjamra csuktam, a kocsiban
a régi zenelejátszót, a felszeletelt éveket.
Minden szakasznál kötök egy
csomót a köldöksinórra,
arra emlékeztet, hogy felejték.
Megállni nem lehet, akkor vittek,
most már magam hagyom el
a felismerhetővé szűkült utcákat,
és éjjelente más és más ágyban várom
a bennfelejtett reflexek kilökődését.

**VESZÉLYES
ÜZEM**

SZERKESZTŐI visszautasító levél

Horváth Lajos *Bevezetés a (szép)irodalom(történet) be(ba)* című szövegkollázsának (H. L.: *Olasz csizma*, Vörösmarty Társaság, Székesfehérvár, 1993, 7–26) felolvasása után azt a feladatot adtam a táborozóknak, hogy írjanak saját verseiket visszautasító szerkesztői levelet maguknak — egy rövidebb, „megúszós” jellegűt, valamint egy hosszabb, elemző típusút is.

kabai lóránt

Kedves Anett,
megkaptuk a közlésre szánt, *A csúcson* című versét, azonban megjelentetni nem tudjuk. Ennek ellenére bátorítanám, hogy írjon tovább és olvasson — minél többet.

Üdvözlettel,
XY

Kedves Balogh Anett,
sajnálattal értesítem, hogy a szerkesztőségünknek küldött, *A csúcson* című versét nem tudjuk közölni. A szöveg túlzott, tartalom nélküli fogalmisága nagy mértékben rontja a befogadói élményt. A versben megjelenített tér legalább olyan kevésbé körülhatárolható, mint maga az írói szándék. Véleményem szerint a vers nem emelkedik ki a kortárs verszajból.

Javaslom, a későbbiekben önmagában tisztázza le, mit szeretne közölni, mielőtt formát találna.

Üdvözlettel,
XY

Tisztelt Horváth Eszter,
elnézést kérek a kései válaszáért. Beérkezett verseit örömmel olvastam, azonban a kéziratok bősége miatt idén sajnos nem tudom megjelentetni a lapban.

Többedik olvasás után is azt gondolom, hogy a szöveg fogalmi és tárgyi világa nem szerve-sül eléggé: a modoros jelzőkkel nagy luxust enged meg magának a koherenciát illetően. Ennek ellenére kérem, dolgozzon rajtuk, néhány hónap múlva pedig küldje el az online felületet szer-kesztő munkatársunknak.

Hallott már a sárvári diákíró-pályázatról? Úgy gondolom, hasznos befektetés lenne először oda küldeni a műveit. Szívesen olvasnám majd az érettebb, húszéves Eszter verseit!

Üdvözlettel,
Minden elutasítólevelem Szerzője valaha

Kedves Köröosztös Gergő!
Verseit megkaptuk, többszörös olvasás után döntött úgy a szerkesztőbizottság, hogy lapunk túl-terheltsége miatt most nem tudjuk közölni. De ne csüggedjen, alapvetően munkája folytatására biztatom.

Kedves Gergő!
Megkaptam, sőt el is olvastam *Nehézfehér* című versét, és bár próbálkozását szimpatikusnak ta-láltam, költeménye összességében nem győzött meg, hibáit (mint például túlírt, erőltetett képeit, maníros szóhasználatát) nem ellensúlyozza poétikai teljesítmény, és bár ez fiatal korának számlá-jára is írható, az ezzel való takarózást mégsem ajánlom. Jobban tenné, ha olyan témákat keresne, melyek megfelelnek életkorának, miszticizmushoz való vonzódását pedig (bármilyen bocsánatos bűn) szerencsés lenne mihamarabb levetköznie.

További jó munkát és kitartást kívánva,
XY

Kedves Leber Veronika,
örömmel fogadtuk levelét. Írásaiban a kiforratlanság ellenére megtalálható a formálódás jele. A tapasztalás által sorai tartalmasabbá válhatnak. Szerkesztőségünk a beküldött szövegek publikálá-sa elől még kitér. Kérjük, ne felejtse el címünket.

Bízva a jövőbeli közlésben,
XY

Kedves Vera,
kíváncsian olvastam a verseid, mert a fiatalok látásmódja mindig másképp tükröződik soraik-ban. A *concretus* című írásodhoz nem fűznék megjegyzéseket, azonban a *gyengület*ben már a cím magában hordozza a vers minőségét. Ez a neologizmus rámutat arra, hogy tudat alatt te magad is ráéreztlél erre az írásakor. Nem szerencsés elküldened egy verset szerkesztőknek, ha helyettük végzed el az értékelését. Ez a rejtett jelző nem elég meggyőző a dokumentum megnyitáshoz sem.

Komolyra fordítva: írásaidban a képek nem kapcsolódnak egymáshoz, a motívumok szét-kapják a mondanivalót. Ne keverd az egyes és többes számot. Szánj több időt a szabályos vers-formák megismerésére, hogy a tördelésben ne látsszon a bizonytalanságod. Beküldött verseid sajnos nem kerülnek folyóiratunk következő számába. Megjegyzéseim ellenére továbbra is küldj szövegeket címemre.

Bizalommal,
YX

Kedves Maier Péter,
A telepen rügyezni című versét örömmel fogadtuk, ugyanakkor egyenetlen minősége okán nem áll módunkban közölni.
Reméljük, legközelebb is megtisztel bizalmával.

Üdvözlettel
az XY szerkesztősége

Kedves Péter,
Front című versed megkaptuk, köszönjük.
Az, ahogy megteremti az atmoszférát, nagy erénye a szövegnek. Ugyanakkor poétikailag nem tud beteljesedni. Csapzottak a mondatok, valahogy nem hangzik jól sem a felütés, sem a lezárás, és gondolatilag sem érzem eléggé mélynek vagy összetettnek, kár lenne érte, ha így maradna.
Erre gyógyír lehet, ha írsz még hozzá, lehetne jóval hosszabb is ez a szöveg.
A stílusbéli problémákra pedig egy kis verstani gyakorlást és minél több olvasást javaslok. Kiket szeretsz? Ugye nem csak slammereket olvasol?
Mindennek ellenére elég tehetségesnek tűnsz, remélem sikerül lenyesegetni a vadhajtasokat. Várjuk további kézirateid.

Baráti üdvözlettel,
az XY szerkesztősége

Tisztelt Miklya Csanád!
Folyóiratunknak jelenleg nincs módja közölni azön álltal küldött verset.
x. y. folyóirat szerkesztősége

Tisztelt Miklya Csanád!
Remélem, tegeződhetünk. Megnéztem a versedet, és bár a *Veszprém ilyenkor tavasszal* címet korrektnek tartom, ezen kívül nem túl sok pozitívumot találtam benne. Ha nem probléma, picit belenyúltam a szövegbe, kihúztam belőle azokat a sorokat, amik nem tetszenek, azokat megtartva, amik vállalhatóak, de így az eredeti 30 sorból csak négy marad. Csatlományban elküldöm az így kapott csonkodat, hátha tanulsz belőle valamit.
x. y. folyóirat szerkesztősége

Tisztelt Miklya Csanád!
Az előbbi csatlományt, kérlek, ne nyisd meg, rossz dokumentumot választottam ki, most küldöm a jót.

Szia, Attila!
A jövőben tegeződjünk.
Megkaptuk a *Hidegzuhany* című versedet, és sajnos nem tudjuk közölni. A bemutatkozásban felsorolt közlések alapján tudsz jobbat is, mindenképp írd, ha lesz valami.
Barátsággal, XY

Kedves Pencs Attila!
Ezt sajnos még gyakorolnia kell. Van egy út, amit végig kell járni, mielőtt egy országos folyóiratnak e-mailt küld. A szerkesztőkkel úgy gondoljuk, hogy Ön ennek az útnak az elején van, ezért *Hidegzuhany* című versét nem tudjuk közölni. A vers túl személyes, és tele van ízléstelen sorokkal. A jövőben törekedjen a tömörítésre, húzza a semmitmondó részeket! Remélem tudja, hogy bármikor van lehetőség abbahagyni.
Üdv,
XY

Kedves Rékai Anett!
Köszönöm a küldeményt — nagyon biztató szövegek ezek az Ön korában, de közlést egyelőre nem tudok ígérni, ahhoz nem tartom elég kiforrottnak őket. Nem szeretném elvenni a kedvét az írástól, ha tud, később küldjön újabb, erősebb verseket.
Üdvözlettel: Olvashatatlan Aláírás

Kedves Anett!
Köszönjük beküldött verseid, sajnos nem fogadhatom el őket közlésre, mivel nem ütik meg folyóiratunk színvonalát. A két vers közül a *Csont és csőr* címűt tartom kidolgozottabbnak, bár azt is túl prózainak érzem. A *Folyadékháztartás* viszont egészen más, nyelvi hiányosságaid a tartalomban próbálad ellensúlyozni, ami nem is lenne baj, ha a lírai én nem csupán erotikus utalások közegette sajnáltatná magát. A formai rész teljes káosz, az olvasóban azt az érzetet kelti, hogy a vers több rövid és félresikerült versből van összetákolva, a mondatok nem kapcsolódnak kellőképpen egymáshoz, főleg ha szerkezetét az előző versével hasonlítjuk össze. Persze érvelhetnél azzal, hogy ennek a két versnek köszönhetően megláthatja az olvasó, hogy milyen sokoldalú is az alkotó, ez azonban részről nézve csupán egy hamis ábránd, egyszerűen csak változatosan vagy dilettáns. Azonban mindezen hibáid és hiányosságaid ellenére az a véleményem, hogy van benned némi tehetség, és egészen elfogadható verseket is írhatsz majd pár év múlva, ha megfogadod a tanácsaimat, és tanulsz ezekből a hibákból.

Üdvözlettel: Olvashatatlan Aláírás

Kedves Sára!

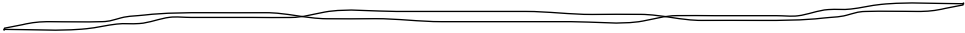
Megkaptuk a *Szünet kávézó* című versét az elmúlt másfél év minden hónapjában. Többszöri visszautasítás után kérem, válasszon az alábbi opciók közül: abbahagyja az írást / tényleg abbahagyja az írást / elfelejti folyóiratunk email-címét.

Üdvözlettel,
olvashatatlan aláírás

Kedves Szilágyi Sára!

Megkaptuk a *Szünet kávézó* című versét, melyet — habár maga igen tehetséges és ígéretes költőnő — nem tudunk leközoelni folyóiratunkban, ugyanis a mű erős valótlanságokat mutat be. A korábban publikált versei alapján a kávézójelenet a költői stílusától távolinak hat, a forró tea megjelenését hideg sörre cserélje, melyet nem rálehelés, hanem éles böfögés követ. Kérem, fontolja meg tanácsaimat, a lírai változatosság sokaknak előnyt, míg magának egyértelműen hátrányt jelent.

Üdvözlettel,
olvasható aláírás

Kedves Weeber Luca,

elolvastuk küldeményeid, köszönjük szépen! Sajnos szerkesztőségünk úgy döntött, nem fogadjuk el közlésre, mivel nem érezzük őket elég kiforrottnak. A *Viasz* című vers képei zavarosak, ellentmondásosak, és a két versszak közötti kapcsolat gyenge és túlmagyarázott. A *Csomók* című még kevésbé kimunkált, helyenként közhelyes, pátoszos, és a tördelése is kezdetleges. Mindezek mellett vannak bennük jó megoldások, így arra biztatunk, ne hagyd abba az írást, és egy idő után küldj nekünk újabb verseket.

Üdvözlettel:
XY

SAKKVAKSÁG

Sakkvakság címmel, *Néhány magyar sakk-vonatkozású vers* alcímmel tartottam előadást a 2017-es Szöveggyár harmadik napján, egy erre az alkalomra általam összeállított elektronikus dokumentum (PowerPoint fájl) vetítésével egybekötve.

Az első, *Szabadág, szerelem* című részben előbb a hangzástényezők Petőfi epigrammájának hatásában játszott szerepével foglalkoztam, majd első két sorának átiratai közül ismertettem kettőt. Nagy Atilla Kristóféban („Szabadság, szerelem; / leverik, kiverem.” — ugyanő: *Hadikommunikáció*, Eötvös Könyvek, helymegjelölés nélkül, 1986, 77) a második sor *figura etymologicájának* tükörhangzásszerűségét emeltem ki, Bella István (*A*) *legszebb sakkversének* értelmezésekor pedig érintettem determináció és szabadság viszonyának filozófiai problémáját.

A második blokkot Tandori Dezső három klasszikus sakkverse alkotta. *A betlehemi istállóból egy kis jószág kinéz* fölvilantja a kereszténység kétezer éves történetét, a festői című *Táj két figurával* az emberpár (tágabb értelemben: két lény) kapcsolatát modellezi, *A gyalog lépésének jelölhetetlensége osztatlan mezőn* háttérben pedig mozgás, tér, koordináta-rendszer, mérés, relativitás, végtelenség, jel és jelentés fogalmai sejlnek föl, s a kifejezhetőség kérdése (nem) artikulálódik. (Valamely értelmezés kiindulópontja lehet, hogy a sakktabla a játéktérrel tulajdonképpen nem hatvannégy, hanem hatvanöt részre osztja, amennyiben a leütött báb nem semmisül meg, hanem egy olyan helyre kerül, amely nincs a táblán, a sakkfigurák „túlvilágára” — s ez összevethető a mester más, „a 65. mezőről” szóló munkáival.)

Előadásom harmadik része az *Életfa* címet viselte, utalva a bábuk (egyik) szokásos anyagára s a játszámra mint életmodellre. Tárgyaltam Kosztolányi Dezső ciklusából, *A szegény kisgyermek panaszai*ból „A sakk.” kezdetű darabot, fölvetve egy olyan teleológiai elgondolást, amely az emberi faj létének értelmét (ha tetszik, az evolúció mindenkori célját) abban jelöli meg, hogy általa a sakkjáték játszódhassék. Mándoki György *rend* című versének részletében (Új Holnap, 2002. tavasz, 90–91) a fa mint növény és anyag, emberi és sakkfigura, test és csont, élő és holt fogalompárok jelentéseinek dinamikus egymásra hatását vizsgáltam. András László *Sakkfeladványában* („Világos indul, és lépésről lépésre sötétebb lesz.” — ugyanő: *Világos indul*, Műút-könyvek, Miskolc, 2016, 28) etikai és attól eltérő értelmezési lehetőségeket vázolva mutattam fel a nem szépirodalmi szövegre való rájátszás, illetve a kétértelműség szép példáját.

A *Kitekintés* című zárórészben földéztam az *Anyegin* negyedik fejezetének 26-os strófáját és a verses regény alapján készült, Martha Fiennes rendezte 1999-es film sakkjelenetét, más sakk-vonatkozású irodalmi művek, sakk-könyvek és forrásaim rövid jegyzékeit vetítettem ki, végül azt a feladatot adtam a tábor résztvevőinek, hogy írjanak a sakkjátékkal kapcsolatos szöveget.

Nyilas Atilla

BALOGH Anett

Egyszer kellett veszítenie

Őt anyával soha nem,
de másokkal rendszeresen láttam.
Kezdetben a konyhában,
néhányszor az ajtót magukra zárva.
Végül vett egy hordozható készletet,
először munkatársakhoz járt vele,
partnereket, aztán ellenfeleket talált.
Játszmáikat nem értettem,
de veszteségeit ismernem kellett.
Anya kérte, hogy néha vele is,
de azt mondta, nem akarja legyőzni.
Ez különben is férfidolog — és leütötte
valakinek a királynőjét.
Ma már nem játszik.
Egyszer kellett veszítenie.

HORVÁTH Eszter

Mindig is foglalkoztatott a Roxfortban élő, szabad akarattal nem rendelkező létformák öntudatra
ébredése. A falon lógó portréké, a korlátozott szellemeké. És a varázslósakk. Mindenhol megfigyel-
hető a hierarchia rétegződése. Eszembe jut a jelenet, mikor az életnagyságú sakkfigurákkal Ron hu-
szárja mattot adott a királynak. Kár, hogy nem egy gyalog volt. Ha tudnék néhány lépéssémát, meg
tudnám mondani, hogyan lehetett volna ott egy másik bábu. Hiába közelítenek az élet nagyságá-
hoz, ezek a sakkfigurák sem ébrednek öntudatra. A tábla egy biztonságot adó, jól körülhatárolható
rendszer. Minden veszélyes dolgot egy ilyen rendszerbe zárunk.

KÖRÖSZTÖS Gergő

e 4 – e 5

Nem értem kétszínű világom szabályait.
Egy bűdös kéz az e4-re tol.
Most valamiféle fenyegető közép vagyok.
Csak addig, míg tükörképem elém nem áll.
Egy kontextust veszít, egy továbbmegy, mondja szomorúan.
Nem hiszek neki.

LEBER Veronika

fehér falak mentén fehér tapintások
maszatoznak a támadások átlátszó
mégis kiszámíthatatlan érintések
ismeretlen lakótárs az online felületek
folyosóin ütköztünk egymásba
és ma már pizsamámban alszik
a fekete plafon alatt
azóta belé ütközöm éjszakánként
kizárta az üvegtestű játékosokat
ismeri hajkefém erejét és elteszi
a hajszálaimat
átjárókat keresünk egymás belakható teréhez
megérteni miért haladunk a másik felé
fordított irányban
a jobb sarokban kilépett és nála maradt a hálózásom
azóta nem zártam be az ablakot
a robot lépésein nehezebb átérni a hálószobához

MIKLYA Csanád

A p a k é p

Hiába választod a
fehéret, mindig
ő nyitja meg a partit.

MAIER Péter

G y ő z t e s

Hagyjam magam ma is?
Hamar kapsz rajta, a válaszom
feljogosít arra, hogy levedd az első
parasztomat. A semmiből.
De akkor ne hisztizz, ha megverlek.
A világos lép először.
Tegyük fel, hogy az erkölcsi minőségünk színekben lehet jellemezni,
nem kérdés, hogy miért te vagy mindig ezzel.
Koreográfiákban gondolkodunk.

Tegnap is ugyanígy vertelek meg.
Miért nem figyelsz oda.
Aztán a királynőm következik, direkt nagyon lassan csinálod,
ujjaid érte nyúlnak, piros tenyered barázdái kirajzolódnak,
eltulajdonítod a bábút, amelynek a szerepét mindig felértékeljük.
Többet nem játszom veled. Nem viseled jól. Hisztizel, ha megverlek.

Pedig tudjuk jól, hogy a logikai viszony fordítva érvényes.

PENCS Attila

Mindeközben a király menekül

nyolcszor nyolc annyi
hogy csak két sarokban van
teljesen sötét

a2 hörcsöggerinctörés
a3 innentőlegyedül
a4 besötétedik
a5 mégegyszerennyit
a6 mamalábamputálás
a7 errőlegyszótse
a8 kishúgleukémia
innen látlak a h1-en

te persze szinte
bármit léphetsz de nekem
hol van a helyem

RÉKAI Anett

**Feminista játék
öregapáinknak**

Jó sakkozni, mert
a királynő a vezér,
nem a király.

SZILÁGYI Sára

Bölcsek köve

Apa azt mondta, hogy hagyja magát és így legyőzhetem,
de végül sosem sikerült.
Úgy ültem vele szemben, mint Ron Weasley, igazi huszárként,
csak én nem éltem volna túl,
ha felmegyek a harmadik emeleti tiltott folyosóra.
Persze a mi készletünk mugli gyártmány volt,
én pedig szabályok helyett csak a bábuk repedéseit jegyeztem meg,
a repedéseket, amik időközben egyre meghatározóbbak lettek.
Végül mégis felkerült a tábla a szekrény tetejére,
Apa félévente gondosan megtakarítja,
vigyázva, hogy ne érjen hozzá a faborításhoz.

Azóta már varázslósakkot sem tanulok.

WEEBER Luca Borbála

Világos

A *Harry Potterre* és Michael
Jacksonra gondolsz, győzni
akarsz, én a gyalogjaimat
mentem, az egymással sosem
találkozó futókat és a kényszerbeteg
huszárt. Ők csak a doboz belsejére,
egy színes hátországra vágynak,
mégis meg kell tenniük az első
lépést — ezek a világos kiváltságai:
az izotróp fénytörés és a
fegyverletétel.

kisMONOLÓG

Az általam adott feladat az volt, hogy a táborba utazáskor vagy épp a táborban töltött idő alatt látott vagy elképzelt ismeretlen ember nézőpontjába kellett helyezniük magukat a táborozóknak, és így írni egy monológot arról, vajon mit gondolhatott magában őt látva a kiválasztott figura — mindezt egy író, költő, regény- vagy filmhős, esetleg közéleti figura stílusában. További kikötés volt, hogy a szövegben szerepelnie kellett egy testes képzavarnak és/vagy közhelynek, valamint a „balesetelhárítási műszaki zsebkönyv” szókapcsolatnak is.

Sopotnik Zoltán

Ugorjunk oda, hogy vonaton ülök, most hagyjuk el Tokajt, az utazótáskám kényelmetlen súly az ölemben. Fel kellett volna tennem, de alig van benne valami: egyetlen váltás ruha, néhány apróság, kézfertőtlenítő, törülközők és a szükséges felszerelés. Talán jobb is, hogy itt van nálam, megnyugtató kitapintani a fejsze nyelét, csak óvatosan persze, alig elhúзва a cipzárt, nehogy meglássák.

Ugorjunk oda, hogy apám ezzel a fejszével aprítja a fát az udvaron, a konyhaablakból nézem, anyám mellett húst vág, küzd vele: a kés tompa, a fejsze éles —

Csak ez a rohadt telefoncsörgés, mindenki ide néz, le kéne némítani, már megint az Évi az, három órája bent kéne lennem. Mekkora káosz lehet az irodában! Akárhogy nézzük, én ott fontos személy voltam, igen. Bár ettől eltekintve is fontos személy vagyok, most, ezen a vonaton, valamivel Szerencs előtt. Mert nem a munkám vagyok. Nem a bankszámlám vagyok. Nem a rongyosra gyűrt IC pótjegyem vagyok.

Apu balesetelhárítási műszaki kézikönyve vagyok. Különben hadd hívjon csak az Évi, próbáljanak elérni nyugodtan, meg Marcsi is, előbb-utóbb ő is biztosan keresni fog. Azt hiszi, barátnők vagyunk, csak mert középiskola óta ismerem, párszor nálunk aludt, ha nem érte el az utolsó buszt. Néha hajnalban csengetett fel, részegen, mi laktunk az osztályból legközelebb azokhoz a diszkókhoz, ahová mindenki más járt. Aztán az ágyamban aludt, csak úgy, bugyiban, sminkben, emlékszem, reggel meg botorkált át a házon a cipőjét keresve.

Apu ölbe ejtett napilapja vagyok. Mondjuk igazán nem kéne már a Marcsival törődnöm, de kire gondoljak, ha az idősök otthonából sem hívnak vissza, fogalmam sincs, mikor van látogatási idő az ilyen helyeken. Így is negyedóra telt megértetni a nővel, hogy a Miklós lánya vagyok.

Ugorjunk oda, hogy anyámmal a nyíregyházi kórház folyosóit járjuk, ő még át sem öltözött, csak úgy elviharzott az üzemből, kezében szorongatja a hajsapkát. Apám a balesetin ül, egy fiatal lánynak magyaráz, nem néz felénk.

Apu szorítása vagyok egy túl vékony csuklón. Ugorjunk oda, amikor majd leszállok végre az állomáson, amikor majd eljutok az otthonig, a ki-tudja-hányas szobáig. Az elháríthatatlan balesetig.

Balogh Anett

Amint kötelező jelleggel a *Balesetelhárítási műszaki zsebkönyvet* tanulmányozván, a *XVII. Magyar Nemzeti Pékszővetség Országos Sütőipari Termékkészítő Versenyére* tartottam a miskolci InterCityvel, megláttam, hogy az egyik nyurga íceg a szemközti ülésről hesszel. Nem azért mondom, nem vagyok olyan szívszélhűdéses típus, az időfutamokban is rendre jól teljesítek, 26,9-et csináltam *virslis roló*ban, és 31,4-gyel én tartom a rekordot *gofri csokiöntet*ben, na de ez a retinanyűvő permanens idepillongatás még egy jóra való sütőipari dolgozónak is szemet szúr. Nem mintha érdekelne ez az egész az én eredményeimmel, ugye... Csak úgy mondom. Nem veszi az ki magát jól, ha itt idegen emberekkel vonatra kászálódunk, aztán ide-oda elbáméskodunk a nagyvilágba, hát azért álljon már meg az a gyászmenet. Malter Károly vagyok, 37 éves és életemben nem láttam még ilyen pimasz mimikát, mintha le se szarna, csak bámul ki abból a nagy fejéből, a hátrafelé zselézett hajával, te meg érezheted magad úgymond lenézve, már csak azért is, mert még így, ülve is 15 centivel magasabb. De nem azért, mintha feszélyezne a dolog, engem, a háromszoros *Balaton Arany Croissant*-győztest, csak mondom, a mihez-tartás végett, mert azért az ember az ember, de ez itt, mint egy szobor, csak néz, mintha ott se lennél, mintha keresztül lehetne nézni rajtad, mint a sütők üveglapján. Konkretice megmondom, nekem még tulajdonképpen szimpatikus is ez a fiatalember. Ha jobban belegondolok, a hosszúkás testalkatával egészen alkalmas volna pékipari dolgozónak, ilyen marokkal aztán lehet dagasztani a tésztát. Aztán eljöhethet velem a versenyekre is mint cukrászinas, a kezem alá dolgozhatna. Bár, ha jobban belegondolok, ezzel a tekintettel lehet, akkor se tudnék mit kezdeni. Félnék, hogy belém mélyeszti, mint valami szeletelőkést, aztán beledarabolna a dagasztótekenőbe, hogy úgy mondjam. Talán az lesz a legjobb, ha bekeverek inkább gyorsan egy jó tésztát, az mindig segít az idegességen. De ha ez a langaléta kis íceg a vájkáló tekintetével itt azt hiszi, hogy gyomorgörcsöt okozhat nekem, esküszöm, úgy kikapom a belső szerveit, mint buktából a lekvárt. Nem szarókáznék, nem én, Malter Károly 37 éves pékipari dolgozó nem fél. De kérek, Istenem, kérek, csak a szeme ne maradjon nyitva, csak a szeme ne.

Imre Ábris

ü v ö l t é s

az ülőhelyért

láttam hét-nyolc angyalfejű hipsztert
megrohanni a miskolci ic-t elfoglalni a helyem
lógtam a levegőben míg új helyet kerestem hallottam sörüket szisszenni
pedig a vonat még el sem indult

sziszegett a ráncos özvegy is
fekete szemében gyilkos indulattal helyét követelte füzesabony állomáson
addig a *balesetelhárítási műszaki zsebkönyvet* olvastam
amiben Moloch lakott és nevetett és kezdtem megőrülni

veled vagyok szegény néni aki az élet súlyát a világ gondját
cipeled vérvörös pennys nejlonodban
veled vagyok a vonaton itt a helyem tessék
én majd állok a bőrfejű szürkék között akiből az áldott szegények
istenszaga árad

ne engem gyűlöljön néni
gyűlölje azokat a viháncolva magukat sajnáltató
nimfákat és szatírokat nincs jobb dolguk vonatra szállnak
dzsessz vagy egy jó kúrás vagy fű után szimatolva
én interjúra megyek a néni a temetőbe
gyűlölje őket néni
gyűlölöm én is
megérdemlik

Köröштös Gergő

Sietnem kell, a peronon már vár a miskolci vonat, nyitott ajtókkal és ablakokkal, melyeken kiárad a fémszag. Szinte látom magam kívülről, ahogy rázkódó táskával a hátamon rohanok. Azonban egyik vonatot sem érem el, mert minden félelem a talpamba áramlik, és a betontestű emberek között én leszek a legsúlyosabb a gondolataim miatt. A fülhallgató zaja ütemet vág lépéseim közé. Talán egyik vonatot sem érem el amiatt, hogy nem tudom, honnan közelítsem meg a halált. Holnapután temetés.

Megint ez a sok hideg alak a fontos telefonbeszélgetéseikkel és műveltségükkel, senkivel sem beszélnek, senkivel sem osztják meg a csendjüket. Az iskola nem készít fel az életre, viszont az iskolázottság határozza meg, milyen egyenruhában és milyen rétegbe illeszkedhetek be. A műszálas anyagok nem tükrözik a bennem összegyűlt tapasztalatokat, melyeket félmeztelenül rohanva és löszerrel a karomban kellett megszereznem. A mellettem ülő lány a jegyét és az igazolványait szorongatja. Csontos a keze, mintha a csigolyái a kézfején lennének kitapinthatók. Észrevette a sebeket a karomon, érdekelheti, hogyan szereztem őket. Emlékeztetnek a feltámadásra. A temetést is szóba hozom neki, hogy ő is megérezze a halál közelségét. Egészen figyelmes, hogy bólogat, de néha mintha nem hallaná, amit mondok. A görög mitológiáról mesélek, Jeanne d’Arcról, a *Balesetelhárítási műszaki zsebkönyvről*, de azt mondja, mindjárt leszáll, és nyomban készülődni kezd. Azt mondta, hogy majd egyetemre szeretne menni. Az üvegbúra alatt elsorvad az életereye így is.

Leber Veronika

A gyárban, ahol becsületes, jóra való emberek a munkájukat végzik, ismét nyári gyerekzsúrját tölti a prosztó önjelölt irodalmárok közössége.

Immáron szeretett gyárunk falait is átítatja az önsajnáltatás. Az önjelölt irodalmárok közösségének legfőbb undorító szokása ez, amely azon tévhiten nyugszik, hogy ezek a prosztó költőfélék nem kapnak elég pénzt. Kérdelem én, miből hát ez a nagy hepaj? Honnan jut fullos szendvicsekre meg csokis croissantokra? Valahol éheznek, nektek meg mi kell még? Kaviár? Don Perignon? Azt mondd meg nekem, mennyit raksz félre? Pénzsóvár, zsidrák kamuművész vagy te, Kabai, az vagy.

Az ilyen férgektől most már tényleg ideje volna megszabadítani a világot. Legyártani hazugságokat, meg magunkat sajnáltatni, ez az, amit profin csináltok, basszátok meg!

Aztán kiadjátok a radikális, erkölcsiséget nyomokban sem tartalmazó köteteiteket állami pénzből, pedig azt a pénzt nagyon jószívűen adja nektek az állam, amiben ti is éltek, ti mocskok, Kabai meg a bandája, hogy csináljatok valami művészetet, de hát a hülye is látja, hogy azokból a kurva nagy összegekből az egész ország számára elég *Balesetelhárítási műszaki zsebkönyvet* vagy ingyen nyelvvizsgát lehetne adni.

Helyette ez öncélú hipszterkedésre megy, meg olyan önjelölt költőpalánták croissant-nal tömésére, akiket a Kabai éppen aktuálisan preferál. A liberális majomparádénak, kedves barátaim, ideje volna véget vetni. Mert nagyon nem egészséges. Én a küzdelmet feladni nem fogom soha, de ti is kelletek hozzá, hogy a nemzetet újra egészséges, keresztény emberek közösségévé tisztítsuk.

Drága Lóri meg a többiek! Ti meg keressetek magatoknak valami jó, elzárt helyet, oda menjetekek buzulni, nem ahol a normális emberek dolgozni szeretnének. Vagy már késő? El kell fogadnunk, hogy ide jöttök, hogy a levegőbe eresszétek a zsidrák, libsi elveiteket?

Ui.: A kurva anyátokat.

Maier Péter

Érted, hazajössz, bazmeg, Hollandiából, geci jó volt az a fél év, ment a maszek, fű alatt a fizu, megoldva okosba, csak az a szar, amikor romanikkal kellett dolgozni, azok geci buták, érted, fejedre ejtik a téglát, adhatsz nekik balesetelhárítási műszaki zsebkönyvet, ezek olvasni se tudnak, fejedre ejtik, nyolc méterről, az szerinted mennyire fáj?, meg ukránokkal se, azok úgy dolgoznak, mint a lovak, meg mindig megy a pia, én olyat még nem láttam, ahogy ők isznak, de legalább a fű olcsó, meg kurva is van dögivel, csak győzd pénzzel, unokatesóm is úgy jött ki mínuszba, tőlem kért kölcsön, azóta se láttam, az asszonyt se, neki is csak a pénzem kellett, meg a bankkártya, meg a Budapest-tábla, na mindegy, vágod, ekkora a szerencsém, végre felülök a vonatra, mennék haza, hiányzik Miskolc, odaül egy romani, hát csak nem a harmadunokatesóm mostohanagybátyja?, dehogy-nem, muszáj vele beszélni, pedig annyira szívesen aludnék, de nem, ez beszél, mutogatja, hogy átverte az anyós, mutat képet is, jaj, de csúnya, ez az anyósod?, kérdelem, közhely, bazmeg, de annyira rusnya, hogy a rák állítana gitárt a tüdejébe, és a halál pengesse a húrokat, na mindegy, mutatja, jaj, ez geci csúnya, vidd innen, érted, hazajössz Hollandiából, és ez fogad.

Miklya Csanád

A lófejű istenek változatai

a *balesetelhárítási műszaki zsebkönyv*ben
nem írták, hogy ha a narancsfák eldőlnék,
megtörik a szimmetria és a lepedők
összevizezve száradnak. ez a lehető

legkisebb börtön, beledöglök,
beledöglesz, beledöglünk.
bajszomon most száradó takony,
nincs eső, csak sárgásfehér plafon.

a húsvágó toronyban,
az ördög faszán forognak
főorvosok s testek, mint az enyém,
rádköpöm a tudóm meg az epém.

jön a vizit, nézd dagadó nyelvem,
undorodj sorra minden szerven,
nézzed csak fonnyadó bőröm,
küldj valakit, hogy főbelőjön.

Pencs Attila

Nem lopott

Eladom az alig használt, nem lopott szekréneysort 180 ezer forintér’, ajtaján volt egy tükör, leszedtük, de harmincezerér’ visszarakjuk, kulcs elveszett, de pótolható, felső polc leszakadt, de javítható, igény szerint beépíthető, testvérem megcsinálja olcsón, felárba’ 220 ezerér’, *balesetelhárítási műszaki zsebkönyv*et vagy gamer gépet beszámítok, ha van hozzá GTA, ha kell, viheti testvérem anyósát is hatvanezerér’, nagyon ronda, főzni nem tud, de pont belefér a szekrénybe, én magam próbáltam, alku nincs, így is kurva jó üzlet, kijön bátyám a megyeiből, megverjük a rókaképű sivatagi hollókat, amiért vádolnak, hogy lopok, aztán irány Bora Bora.

Rékai Anett

Július 5. — az év 186. napja

Már megint itt, színházi büfé, a nap csupán negyedik whiskyje. Kiélt előadóként már elfogadott az alkoholizmus. Kiélt női előadóként már elfogadott az alkoholizmus és az anorexia. A másoknak feltett keresztkérdések halmaza elvonja a figyelmet a hibáimról. Ezt tartják bennem különlegesnek. Velem szemben a tanítványom igyekszik kinyögni pár mondatot, amitől reményei szerint majd olvasottnak gondolom. Ő volt a legjobb jelentkezőm, pedig ő sem jó. Műveletlen és buta. Felelősségteljes tanárként most akkor meghívom egy sörre. Komolyan Kőbányait kér és mellé cigit sodor? Már megint egy csóró, 17 éves költőcsemete. Látom, ahogy beszél hozzám, de csak a következő pohár által bevitt kalóriatartalomra gondolok, így tudom életben tartani a testem. A trükk működik, olyan számomra, akár egy *balesetelhárítási műszaki zsebkönyv*. Senki sem érti, de mégis fontos. A következő önségítő könyvem első oldalára persze felírom majd, hogy „Szeresd magadat, mert csak egyszer élhetünk!” Egyfajta önkielégítés, mikor közhelyekért fizetnek. Olyan ez, mint egy prostituált eljátszott orgazmusai. Érzem, ahogy kicsúszik a pohár a kezemből, csattan a földön, és ha a velem szemben ülő diák megkérdezi, mi történt, azt mondom majd, hogy hagyja csak.

Szilágyi Sára

Mama éppen az összefagyizott ruhám miatt szidott, mikor elértük a buszt, úgy rángatott föl rá, de a sofőr bácsi rám mosolygott, pedig nem is köszöntem neki, biztos az is a szoknya miatt van, olyankor gyakrabban mosolyognak rám idegenek, csak a mama arca maradt feszült, miattam, meg a csomó ember miatt, akiktől reggel hétkor tömve van minden járat és nem lehet leülni, ezek a mai fiatalok sosem adják át a helyüket. Végigráncigált a tömegben, úgy éreztem, legszívesebben a hóna alá csapna, mint apa otthon felejtett könyvét, ami miatt most ennyire rohanunk, és amiről azt mondta, még kicsi vagyok hozzá, meg nem is tudom elolvasni, ne ugráljak, pedig már kibetűztem a címét, *Balesetelhárítási műszaki zsebkönyv*, ez van a gerincére írva, de nem árulom el neki, hadd legyen meglepetés.

Weeber Luca Borbála

WEEBER Luca Borbála

Titkos napló a 2017-es Szöveggyárból

Július 3.

Hatkor kelni akkor is nehéz, ha épp nem iskolába készül az ember — ennek megfelelően kellően álmos fejjel érkezem meg a pályaudvarra, ahol rögtön kiszúrom Köröstyös Gergő haját. A társaság hamar összeverődik, mind ismerjük egymást előző táborokból, így a vonaton már magasröptű témákról folyik az értekezés, kitárgyaljuk Kamilla szokatlan alvási szokásait és mind egyetértünk abban, hogy Esterházy Péter lett volna a tökéletes köztársasági elnök. Miskolcra érve tovább bővül a létszám, majd a Kedves villamossal érkezünk meg a Vasgyárhoz. Sokan már ismerősek itt, én még kissé megilletődötten ácsorgok a kapuban, de a többiek lazasága és a hely szelleme segít hamar feloldódni. Lepakolunk, aztán a hangárban ücsörögve irigykedünk a *badass* kissrácokra, akik látszólag minden félelem nélkül száguldoznak rollereikkel a pályákon, és már most sokkal vagányabbak, mint mi valaha leszünk. Összeáll a kéziratfal, majd terepbejárásra indulunk. Számomra ez a nap egyik legmeghatározóbb pontja, de ezt úgyis csak az értheti, aki járt már itt, *Az éhezők viadalát* és *A fehér királyt* egyszerre megidéző romok között. Megismerkedünk a *ponyvaflow* kifejezéssel, amire Eszti tesz definíciós kísérleteket. A nap első előadását Korpa Tamás tartja, majd Gaborják Ádám műhelyszemináriuma következik, aztán átvonulunk az *Öntöd-ébe*, a Szöveggyár másik kultikus helyszínére. Itt megismerjük Ancsát, Miskolc és talán a világ legangyalibb pultosnőjét, majd viták irodalomról és politikáról, dübörgő zene, egymásra találások, szivacstenger, és a napot hajnali négy körül Kamilla komoly kérdéseivel zárjuk félelmekről, hagyományról.

Július 4.

A késői (vagy inkább korai) ágyba kerüléshez képest meglepően frissen ébredek, így Anettel időben érkezünk Bukowski *Törzsvendég* című filmjére. Legtöbben csak dél körül kezdenek ébredezni, de kettőkor már mindenki részt vesz Jenei László előadásán Camus-ról és prózáról. Ezután kabai lóri műhelyfoglalkozása következik, ahol feladatot is kapunk: mindenkinek visszautasító levelet kell írnia saját magának egy tetszőleges folyóirat nevében. Itt mindenki kiéli eddig titkolt mazochista énjét, csak úgy röpködnek az oltások, önkritikában nincs hiány. Vacsora, *Öntöd-e*, majd ez az este is beszélgetéssel, énekléssel, trAnzKaPHkával ér véget.

Július 5.

A harmadik napon már reménytelennek érzem időben felkelni a filmhez, így a boltban szerzett, kincset érő jegeskávéval csak jóval 11 után botladozunk le az asztalokhoz. Utólag ez jó döntésnek bizonyul, ugyanis a nap folyamán agysejtjeink erősen igénybe vannak véve: Nyilas Atilla *Sakkvakság* című előadása után az adott témában kell verset írunk, Sopotnik Zoltán pedig egy még összetettebb feladattal áll elő: monológot kell készítenünk (1) egy idegen szemszögéből (2) egy szabadon választott író stílusában, (3) benne egy hatalmas közhellyel/képzavarral (4) és a „balesetelhárítási műszaki zsebkönyv” kifejezéssel. Mindkét feladat várakozáson felül sikerül, így nyugodt lélekkel ücsörgünk utána a síneken, majd a szokásos túra után újabb kihívás: kötött formájú versben kell Ancsától italt kérni. Ennek már hagyománya van, és közben megérkeznek a veteránok is, így végre teljes a társaság. Heves viták folynak az írók és olvasók szerepeiről, politikáról, az értelmiség felelősségéről. Közben lóri megkérdezi, hogy állok a naplóval, és mivel az első dátumot már felírtam, azt mondhatom, már elkezdtem. A kapuzárást majdnem lekésük, de azért csak visszajutunk valahogy és a kemény mag reggel hatig bírja, aztán rövid dilemma után átkényszerülök a mentorszobába, ahol a Csanád által kiadott meghatározhatatlan hangok ringatnak álomba, a naplórás pedig — mint nálam minden határidős feladat — az utolsó pillanatra marad.

Résztevők

Balogh Anett | 1999-ben születtem Debrecenben, egyelőre itt is tanulok az Ady Endre Gimnáziumban. Még egy évem van érettségiig. Ha utána nem lehetek egyből úrhajós, legalább orvostanhallgató szeretnék lenni. Addig tanulok, verseket írok és alkalmanként slammelek.

Horváth Eszter | 1998-ban születtem Révkomáromban, idén érettségiztem a Pápai Református Kollégium Gimnáziumában. A vers egyre komolyabban vesz engem, úgyhogy — ha minden jól megy —, még egy darabig együtt leszünk. Szeptembertől az ELTE BTK-n hallgatom.

Imre Ábris | 1998-ban születtem Budapesten. Jelenleg is itt élek és tanulok. Versek mellett *slam poetry*-vel is foglalkozom.

Kiss Lóránt | 1998 nyarán születtem Szegeden, az SZTE (valaha Ságvári Endre) Gyakorló Gimnáziumban végeztem. Verseket 10 éves korom óta írok. 2016-ban Sárváron vers kategóriában bronzéremmel, 2017-ben ezüstéremmel, a Műút *Deákpoézis 2017*-pályázatán Málík Roland-díjjal jutalmaztak.

Körösztös Gergő | 1998-ban születtem Dunaújvárosban. Idén érettségizem a helyi gimnáziumban, és az ELTE szabadbölcészeti karára jelentkeztem. Pár éve írok, leginkább verseket.

Leber Veronika | Pakson élek születésem, 1998 óta. Általában hallgatom, ha megszólalok, szeretek félbehagyott mondatokban beszélni. Különböző nemzetiségű szüleim és két lánytestvérem van. A kétnyelvűségem miatt keresem az anyanyelvem — az íráson keresztül három és fél éve.

Maier Péter | 1997 decemberében születtem Nagykárolyban. Azóta éltem ott, Csanáloson, Rátkán, Miskolcon és most Budapesten. Az ELTE-re járok magyar szakra, meg HR-gyakornokként dolgozom. Fogok gitározni egy *indie-hiphop* bandában, ha egyszer végre tényleg elindul.

Miklya Csanád | 98-as születésű, idén végzett gimnazista vagyok. 2015 ősze óta publikálok, verseim a Hévízben és a Műút portálon jelentek meg eddig.

Pencs Attila | 1998-ban születtem Székesfehérváron, itt is élek. Tatabányán végeztem a gimnáziumot, most az Óbudai Egyetemen készülök mérnökinformatikusnak. Írok, slamelek, zenélek.

Rékai Anett | 1999 tavaszán születtem Budapesten, gyerekkoromat itt, Tatabányán és Érden töltöttem. Versekkel egy éve kezdtem el foglalkozni, de mindig is rajongtam a könyvekért — lelkes *Harry Potter*- és *Trónok harca*-rajongó vagyok. Szabadidőmben (az íráson és olvasáson kívül) szeretek főzni-sütni, esténként pedig a kutyámmal sétálok a közeli patak partján.

Szilágyi Sára | 1999-ben születtem Békéscsabán és jelenleg is ott tanulok a Belvárosi Gimnáziumban. 15 éves korom óta foglalkozok versírással. A jövő évi érettségim után pszichológiát szeretnék tanulni.

Weeber Luca Borbála | 1999-ben születtem Budapesten, Szombathelyen tanulok. Allergiás vagyok a kazeinre és azokra, akik elírják a nevemet. Versekkel pár éve foglalkozom komolyabban, azóta megfordultam több írótáborban és publikálok is. Az íráson kívül leginkább a biológia, a zene és a pszichológia foglalkoztat.

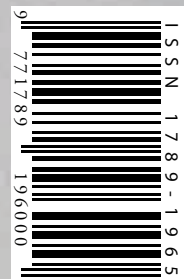

mu

www.muut.hu

890 Ft

nka